

Koen Broucke. My private path, 2005

Koen Broucke (<http://www.koenbroucke.be/>)

(s. 1965 BE)

Vuojoen kartano, Galleria Gylich 5.11. –

4.12.2005

LKU

Koen Broucke haki ja hänet valittiin vuoden 2005 Raumars-taiteilijavieraaksi keväällä 2004. Vuojoki-säätiö kysyi syksyllä ehdotusta avajaisnäyttelystä. Ehdotin Brouckea. Hänestäkin – historioitsija-taiteilijasta – se vaikutti innostavalta. Keväällä 2005 lähetin hänelle pitkiä tekstejä Vuojoen historiasta: elämäkertoja, kartanon historiaa, vuosilukua ja poliittista historiaa. Välillä vaihdoimme sähköposteja, veimme teosta eteenpäin. Boechout, Pariisi, Vuojoki, Rauma – kaikki vuoden varrella koettu otti tilaan-sa taiteilijassa, antoi ainesta teokseen ja se, mistä ei ollut aavistustakaan vuosi sitten, on nyt edessämme. Mitä siinä on ja miksi se on?

UNI

Broucken teos on unenomainen ensilumenvalkoa keraaminen pienoismalli. Se on valmistunut kesällä Raumalla Taidekäsityöläisyhdistys Keramos ry:n tiloissa ja avustuksella. Se muistuttaa historiallisten museoiden havainnollistavia pienoiskaupunkeja, mutta onkin taiteilijan oma mielenmaisema. Kevään ja kesän 2005 paikat, tapahtumat, ihmiset, asiat ovat saaneet paikkansa teoksessa. Ihmisen mielen symbolina käytetään usein taloa, unessa me kierrämme rakennuksia, kuljemme huoneesta toiseen. Mitä Koen Broucken maisemassa on? Mitä on unessa, jonka halki My Private Path kulkee?

LEIJUVA MAAILMA

Taiteilijamme ammentaa perieurooppalaisesta kulttuuriperinnöstä: musiikki, historia, taiteilijamyytti. Hän itse vaikuttaa suomalaisessa ympäristössä vieraalta hienostuneen eurooppalaisen sivistyksen tuot-teelta. Kaikki ne kirjat, pianonsoitto, kohteliaisuus. Silti ajattelen zeniä, josta puhuimme aurinkoisina päivinä meren rannalla, kalliolla kakkäräisen männyn juuressa. Miten asiat ottavat muotonsa ja löytävät yhteytensä kuin itsestään. Taiteilija maalaa japaninpaperille. Ajattelen japanilaista puupiirrosta ukiyo-e. Ukiyo-e tarkoittaa ”leijuvaa maailmaa”, haihtuvien maailmallisten ilojen maailmaa. Puupiirroksat ku-vaavat näyttelijöitä, kurtisaaneja, teehuoneita, teatteriesityksiä: tässä hetkessä elämistä, elämännautin-tojen tavoittelua. Varjoja, ilmaan piirtyviä eleitä – näenkö jotakin vai onko se vain kuvitelmaa? Ajattelen japanilaista keramiikkaa, jonka estetiikka on sattuman virheiden estetiikkaa. Keramiikkataide on Japanissa suuresti arvostettua. Näyttelyissä kuulemma voidaan esittää myös ruukunsirpaleita.

SÄVELLYS

Maisemassa on pikkuriikkisiä hahmoja. Broucke piirtää hahmonsa paperille kuin nuottirivistöksi. Hän poimii visuaalisesta kakofoniasta itselleen tunnistettavaksi tarpeelliset hahmot ja piirtää ne kuvaansa. Tussin terä raapii paperia. Siitä kuuluu pieni ääni.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA 19.10.

KK: Miksi valitsit keramiikan?

KB: Siksi että pidän lasituksesta. Mielestäni se on sopuoinnussa kartanon kakluunien ja rakennuksen arkkitehtuurin kanssa. Maisema tulee riippumaan vapaasti, leikkimään painollaan. Maisema leijuu, vaikka se on tehty (painavista) laatoista. Ja sama leikki jatkuu kestävyuden kanssa. Keramiikka näyttää kuin se olisi ikuista, mutta jos se putoaa sinulla on vain ruukunsirpaleita.

KK: Kuka on hullu keraamikko?

KB: Tämä on elämäkerrallinen keksintö, kun piti löytää jokin kehyskertomus hulluille keraamisille te-oksille: kannuille ja leimasimille. Siinä on eroottinen vivahdus, sekä muodoissa että aistillisuudessa, joka sisältyy pehmeän ja sileän saven työstämiseen. Tekijällä on sukupuoli-ongelma. Hän tuntee itsensä kokonaiseksi vain keramiikkaa tehdessään. Hän joutuu Hahnemanin potilaaksi (tämä on hulluutta kä-sittelevä näyttely, jota valmistan Bredaan Hollantiin, se avautuu 18.11.2005). Mutta Vuojoen keramiik-kateos ei tosiaankaan ole hullun keraamikon tekemää – nämä laatat olen tehnyt itse.

KK: Miksi teet taidetta hulluudesta?

KB: Ihmiset ovat hulluja, koska he menettävät kontrollin. Minusta taidetta tehdäkseen täytyy menettää hallinta, hallitusti. Silloin voi aina löytää tien ulos hetken hulluudesta. Siitä tulee tietysti

jännittävää kun molemmat häiritsevät: jos jättäkin hulluuteen pidemmäksi aikaa kuin on tarve. Mutta taide, joka välttää sen riskin on tylsää, vain koristeellista, akateemista, kyllästyttävää.

PUHELINKESKUSTELU 25.10.

KB soitti ja sovimme aikatauluista. Kerroin nähneeni amerikkalaisen sotaelokuvan Black Hawk Down, jonka kuvauksessa oli käytetty paljon lintuperspektiiviä – aiheena oli taisteluhelikopterin putoaminen Mogadishuun ja siitä seurannut verilöyly. Minusta elokuvan otokset kalkitusta aavikkokaupungista muistuttivat jokseenkin absurdisti My Private Path –teosta.

SÄHKÖPOSTI 26.10.

Hyvä Kati,

tässä esimerkki siitä miten puhelinkeskustelu voi vaikuttaa teokseen. Liitteessä on hahmoja, joita piirsin eilen iltapäivällä: nyt maisemaan on ilmestynyt paavi, presidentti katsoo kelloaan pilotinpuvussa, ame-rikkalaiset sotilaat löytävät Saddamin suojan, sotilas ottaa kuvan Saddamin vuoteesta, kirjoittaa nume-ron vankiin, muita amerikkalaisia sotilaita, Lincoln. En vielä tiedä, miten ne sekoittuvat kuvaan. Oli helppo löytää kuvälähteet, koska keräsin nuo kuvat lehdistä sodan aikaan valmistaakseni ison maalauksen Bushista. Maalauksessa Bush istuu ovaalinmuotoisessa toimistossaan, mutta pimeässä, juuri ennen kuin julistaa sodan. Tämäkin on musta maalaus, keskeneräinen. Onnellinen tämä maailma, jossa elämme.

Hyvää päivänjatkoa,

Koen

Raumalla 1.11.2005 Kati Kivimäki Lönströmin taidemuseo / Raumars ry.

 (<http://www.resartis.org/>) (<http://www.taike.fi/>) (<http://www.rauma.fi/>)
 (<http://www.erkkipaasikivensaatio.fi/>) (<http://www.satakunnantaidetoimikunta.fi/>) (<http://www.vakka-suomennuorisosaatio.fi/>) (<http://kordelin.fi/>) (<http://lastenkulttuuri.fi/>)
 (<http://rosenlew.net/>) (<http://www.raumantaidemuseo.fi/>)